

ката, блъснала вратата, влѣзла при вълка и право на печката, като че нищо не е било.

— Е, какъ кумице, весело ли погостува? — питалъ вълкътъ лисицата.

— Хубавичко, кумче, хубавичко! И сито и весело бѣше.

Дояло се и на вълка. Станалъ, повдигналъ се той, отишелъ въ пруста, гледа, — масло въ гърнето ни трошица нѣма.

— Охъ, бѣда! — завилъ, заревалъ вълкътъ, — нѣкой ми е изѣлъ маслото! Да не си ти, кумо-лисо?

Расърдила се лиса на вълка и каза:

— Какво думашъ, кумчо! Азъ не съмъ ти съ око маслото виждала и тамъ не съмъ стѣпала! Маслото ти стои на високо, азъ го не достигамъ! Да не си ти, сивчо, самъ изялъ маслото и мене горката сега бедишъ.

— Че кой е изѣлъ маслото? — пакъ пита вълкътъ, — тукъ никой другъ не е идвалъ освѣнъ тебе!

А лиса знае пакъ своето: „Самъ ти, кумчо, си изѣлъ маслото, по-добрѣ признай се, менъ не ще излъжешъ! Срамота е кумчо, своя грѣхъ на менъ да стоваряшъ.

Расърдилъ се вълкътъ на лисицата, па съ мжка и скръбъ отишелъ въ гората и вече не се върналъ. И рѣшилъ той да не се срѣща вече съ лисицата.

Слѣдъ пролѣтъта дошло топло лѣто. Хубаво се живѣе лѣтѣ: и топло е, и всичко за храна се намира.

Прѣзъ цѣло лѣто вълкътъ и лисицата не се срѣщали и вълкътъ забравилъ всичко. Дошла пакъ зима и мжно се намирала вече храна. Звѣроветѣ почнали да ходятъ по пжтищата и селата, да се загледватъ, ловъ да дирятъ.